

nævnte, fordi han har en temmelig kapitalstærk Køber, kan faa en Pris, der efter Jordlovsudvalgets Opfattelse er højere, end der med Ret og Billighed kan forlanges, har man gentagne Gange henstillet til Landbrugsministeriet — og det er blevet approberet — at inddrage Statens Haandsrækning til dette Brug, Rentefriheden, i det Omfang, som man efter alle foreliggende Oplysninger finder rimeligt og rigtigt; man har indstillet til Landbrugsministeriet, at Forrentningsbeløbet sættes op til 8—9—10 000 Kr., og i enkelte Tilfælde til hele Beløbet, 12 000 Kr., fordi vi intet havde imod, at Afhændelsen skete, naar Statens Tab ved det Laan, der var givet til Bruget, formindskedes eller helt bortfaldt. Ved saaledes at tage praktisk paa Tingene vil man kunne formindske Tabet for Staten og alligevel muliggøre, at de enkelte, der sidder med disse Brug, ikke føler, at de som Debitorer til Staten er bundet saa haardt, at de i dette Forhold næsten ikke kan røre sig.

Jeg nævner dette Forhold, fordi det efter min Mening i nogen Maade har Betydning for Rigsdagens Medlemmer at faa at vide, hvordan man i saa Henseende stil er sig overfor Ejerskifte, men ogsaa fordi det i nogen Grad viser, at en Udvikling i Retning af at forhøje Forrentningsbeløbet ogsaa i det praktiske Liv finder sin Berettigelse i de eksisterende Omsetningsforhold, hvis man tager disse Forhold med i Betragtning og tillige overvejer det første af mig nævnte Grundlag for Berettigelsen, nemlig at det ikke kan bestrides, at som Forholdene i Øjeblikket er, kan de paagældende komme i Vej i de mindre Brug paa noget lempeligere Vis, end de kunde i de første Aar.

Jeg vil dernæst gøre opmærksom paa, at netop de vanskelige Startnings- og Byggelsesforhold i de første Aar, der betingede meget store Byggelaan, medførte, at Laantagerne efter de første to Aars Lovgivning havde betydelig større Afdrag at afgive end de, der faar Laan under de lempeligere Vilkaar. De, der i de to første Aar fik Laan paa 16 200 Kr., har aarlig 162 Kr. at betale i Afdrag efter 3 Aars Forløb, medens de, der i indeværende Aar faar et Laan paa 11 500 Kr., kun vil faa et Afdrag paa 115 Kr., altsaa i det lange Løb en lempeligere Forrentning og mindre Afdragsbeløb. Jeg føjer dertil, at Forholdene ved Anskaffelse af Driftsmidler er lempeligere, og anfører tillige den fra Statens Jordlovsudvalgs Side overfor den højtærede Landbrugsminister anførte Be-

tragtning, at man vilde støtte Udstykningsningen bedre, hvis man overfor dem, der er svagt stillet økonomisk, kunde vise sig noget mere imødekommende ved Fastsættelsen af de aarlige Byggelaan, idet det betyder meget, meget mere for den Mand, der starter med en svag Økonomi, om han er i Stand til at komme igennem Starten uden at gøre en privat Gæld paa 1 000 Kr. eller lidt dero er eller under, end om han har lidt større Forrentningssum. Jeg nævner dette, fordi vi i de Bemærkninger, vi i Statens Jordlovsudvalg har gjort angaaende det Forslag, jeg her omtaler, har heuødt Landbrugsministerens Opmærksomhed paa, at efter vor Opfattelse er en noget større Imødekommenhed berettiget. Det er noget efter vor Opfattelse ganske nærliggende, at jo større man sætter Forrentningsfriheden, des mere maa Finansudvalget og Landbrugsministeren være varsomme med at give højere Laan end højst nødvendigt, idet Forrentningsfriheden saa vil angaa al den Imødekommenhed, man viser i Retning af en forhøjet Sum, medens man ved at sætte Forrentningsbeløbet noget op med større Ret og, jeg synes, med mere rolig Samvittighed kan vise Imødekommenhed ved de Afgørelser, der træffes for hvert Kalenderaar.

Alle disse Betragtninger har jeg gerne villet fremføre som Begrundelse for, at jeg paa mit Partis Vegne kan tiltræde den Forhøjelse af Forrentningsbeløbet, som af den højtærede Landbrugsminister er foreslaaet. Jeg kan gøre det baade af saglige og politiske Grunde, og naar de to Ting kan forenes, kan man jo sagtens gaa med til en Ting. Det er værre, naar de to Ting virker modstridende; saa kan det være, man kommer i Tvivl om, hvilken Tilbøjelighed man skal følge.

Den anden Ændring, jeg skal omtale, er den, at man forlader Bestemmelsen om Valgretsaldern og gaar over til Myndighedsaldern. Jeg kan ikke dele det ærede Medlem Hr. Ulrichs Betæneligheder derved, endskønt jeg erkender, at hans Opfattelse, at man ikke skal lade for unge Ansøgere komme til, er rigtig. Der bliver vel heller ikke nogen stor Forskel i og for sig, hvis den højtærede Landbrugsminister imødekommer det ærede Medlem Hr. Ulrichs Henstilling om at nøjes med en Dispensation i saa Henseende, for jeg tror, man indenfor Amtskommissionerne i al Almindelighed vil følge den Linie, at man ikke gerne indstiller særlig unge Ansøgere, naar ikke særlige Forhold berettiger det. Men det har Gang paa Gang i Arbejdet